

Arrest

nr. 261 290 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend

verzoek)", waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekster verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabische te zijn, afkomstig uit Aleppo, Syrië. Zij ontvluchtte Syrië in augustus 2016 en woonde een jaar bij haar broer in Bursa (Turkije), alvorens zij met behulp van een smokkelaar richting Bulgarije zou trekken. Verzoekster stelde er haar vingerafdrukken te hebben gegeven, maar wist niet dat zij eigenlijk een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Zij had geen weet van het resultaat van haar verzoek om internationale bescherming, maar meende dat haar man in Bulgarije wel over een verblijfsvergunning beschikte. Na twee maanden in Bulgarije te hebben verbleven, trok verzoekster richting Griekenland om daarna via Frankrijk naar België te komen. Op 21 december 2017 diende zij een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Ook haar partner diende nadien in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster stelde wegens de onveilige situatie niet terug te kunnen keren naar Syrië. Ten aanzien van Bulgarije haalde zij, net als haar partner, aan dat het een racistisch land is, zonder enige toekomst. Zo zou zij er in 2017 tweemaal zijn aangeklampt door mannen, waarbij men haar hoofddoek trachtte af te trekken en haar verbaal beledigde. Ter staving van haar relaas, legt haar partner volgende originele documenten neer: hun identiteitskaarten, zijn originele militair boekje, het familieboekje, uittreksels uit de huwelijksakte, een uittreksel gezinssamenstelling, een bewijs van zijn verblijf in Duitsland, verzoeksters rijbewijs en studiedocumenten. Hij voegde ook kopieën van zijn paspoort toe, dat van verzoekster en de kinderen, een aantal foto's en een video. Op 30 januari 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal haar verzoek echter niet-ontvankelijk daar zij reeds de vluchtelingenstatus in een andere Europese lidstaat, met name Bulgarije, had ontvangen, net zoals haar echtgenoot. Het door verzoekster en haar echtgenoot ingediende beroep werd bij arrest met nummer 227 969 op 24 oktober 2019 door de Raad verworpen.

Op 21 oktober 2020 diende verzoekster huidig tweede verzoek in waarbij zij stelt dat zij hier terecht zijn gekomen in een moeilijke situatie en haar psychische toestand heel slecht is. Het laatste jaar zou er drie keer bedreigd zijn hen uit het opvangcentrum te zetten. Door deze situatie en de 'afwijzing' kan zij niet werken, dit terwijl zij zelf wil instaan voor het onderhoud van haar familie. Door haar verblijf in het OC kan zij haar kinderen niet opvoeden zoals zij dat wenst omdat er daar zowel goede als slechte mensen wonen en dat heeft invloed op de groei en de opvoeding van haar kinderen. Zij stelt dat de situatie in Bulgarije veiliger is dan in Syrië, maar dat het land kapot is door de economische crisis. Men kan er niet werken en krijgt er geen financiële steun. Zij kan bijgevolg niet tegemoet komen aan de wensen van haar kinderen. Ter staving van haar actuele verzoek legt zij 5 getuigschriften voor van opleidingen die zij hier in België gevolgd heeft, dit om aan te tonen dat zij bereid is hier te werken en zij haar kinderen wil helpen met hun studies.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoekster hekelt vooreerst dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift.

Verzoekster toont overigens ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

4.2. Verzoekster betoogt vervolgens, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die zij overmaakt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, merkt de commissaris-generaal wel degelijk op pertinente wijze op: "Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek." en motiveert hij op goede gronden: "U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk stelt u dat Bulgarije weliswaar een veilig land is, doch dat het land kapot is vanwege de economische crisis, men er niet kan werken en men er geen enkele vorm van financiële steun krijgt (verklaring volgend verzoek, dd.10.11.2020, punt 16).

Dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw eerste verzoek niet-ontvankelijk verklaarde daar u persoonlijk niet concreet aannemelijk hebt gemaakt dat de bescherming die u in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat u een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. De door u aangehaalde problemen waren voornamelijk van (sociaal-)economische aard en hielden geen verband met de Vluchtelingenconventie. U bracht verder geen elementen aan waaruit kon blijken dat u aan uw lot werd overgelaten in Bulgarije, noch dat u geen beroep kon doen op de Bulgaarse overheid of specifieke instanties die bijstand verleenden. Te meer u klaarblijkelijk weinig of geen inspanningen had geleverd om dergelijke bijstand te bekomen en u bovendien klaarblijkelijk slechts uiterst kort in Bulgarije verbleef, waardoor het er sterk op leek dat u geen enkele moeite gedaan had om werkelijk te proberen er een toekomst uit te bouwen. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV."

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoekster onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het arrest van de Raad waarbij het door verzoekster ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoekster hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verder blijkt uit de motieven dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aangebrachte elementen van verzoekster in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden: "Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere verwijzing naar de economische crisis in Bulgarije, het gegeven dat men er geen werk krijgt noch financiële bijstand geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. Wat betreft uw verklaring dat u hier in het OC uw kinderen niet kan opvoeden zoals u wil, ermee gedreigd werd u uit het OC te zetten en u wil instaan voor het onderhoud van uw gezin, heeft geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Wat betreft uw verklaring dat uw psychische toestand heel slecht is dient opgemerkt dat dit louter uw verklaringen zijn en hieruit evenmin een link met de Conventie kan worden afgeleid.

De door u neergelegde opleidingsattesten voegen niets toe aan uw asielmotieven en hebben bijgevolg geen invloed op bovenstaande appreciatie."

Verzoekster betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat zij actueel nog steeds internationale bescherming geniet met bijhorend verblijfsrecht in Bulgarije en zij zet uiteen dat zij zelf onmogelijk dergelijk onderzoek kan voeren. Zij erkent verder in haar betoog dat zij internationale

bescherming kreeg toegekend door de Bulgaarse autoriteiten en geeft aan Bulgarije te hebben verlaten, niet meer te zijn teruggekeerd en in België te verblijven sinds december 2017. Zij voegt hieraan toe dat zij er geen officieel verblijf meer heeft en niet meer in contact staat met de Bulgaarse overheid. Verzoekster voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Bulgaarse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Zij meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Bulgaarse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die zij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

De Raad beklemtoont dat verzoekster niet betwist dat haar in Bulgarije internationale bescherming werd toegekend. Er dient hierbij te worden verwezen naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekster laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Bulgarije actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad wijst er verder op dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoekster lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoekster toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekster laat na dergelijke bewijzen te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

4.2. Verzoekster betoogt verder dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Bulgarije en dat zij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Bulgarije naar haar mening niet effectief maakt. Zij stelt haar huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Bulgarije en wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in "Griekenland" in haar specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder haalt verzoekster haar kwetsbaar profiel aan dat zij invult met het complete gebrek aan enig netwerk in Bulgarije en de zorg voor de minderjarige kinderen. Zij voegt nog toe dat zij bovendien de Bulgaarse taal niet spreekt en opgegroeid is in een compleet andere cultuur (buiten Bulgarije), hetgeen naar haar mening haar afhankelijkheid nog groter maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Bulgarije (manifest) afwezig is. Verzoekster besluit dat de combinatie van deze elementen haar situatie bijzonder kwetsbaar maakt.

De Raad wijst op het arrest van 24 oktober 2019 met nummer 227 969 waarin in het kader van verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld:

"In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen

worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partijen, die de internationale bescherming genieten in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekende partijen er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekende partijen een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partijen er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Bulgarije verleend werden, te weerleggen. Ofschoon niet kan ontkend worden dat de situatie van (erkende) vluchtelingen in Bulgarije moeilijk kan zijn, blijven verzoekende partijen in gebreke om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stelt in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Bulgarije, waar verzoekende partijen internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partijen voeren aan dat zij in Bulgarije slachtoffer zijn geworden van xenofobie en zij mishandeld werden. Dient echter te worden opgemerkt dat het door verzoekende partijen aangehaalde incident waarbij de hoofddoek van verzoekster in het bijzijn van hun dochtertje werd afgetrokken, niet voldoende zwaarwichtig is om sprake te maken van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betrof slechts een eenmalig, zij het laakbaar, incident waaruit geen concrete afleiding kan worden gemaakt dat verzoekster, en bij uitbreiding haar familieleden, in geval van terugkeer naar Bulgarije gelijkaardige problemen, of erger, zou kennen. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij geen ernstige pogingen ondernomen hebben om hulp te zoeken voor hun beweerde penibele situatie. Verzoeker antwoordde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vaag dat "niemand kan helpen" en had verder geen weet van organisaties die zich inzetten voor het lot van nieuwkomers in Bulgarije, noch had hij ooit contact met hen opgenomen (adm.doss., notities persoonlijk onderhoud 6 november 2018, p. 15). Verzoekende partijen hun vage en algemene verklaringen overal naar werk te hebben gezocht, maar nergens werk hebben gevonden, overtuigen evenmin. Het is daarenboven frappant dat, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, ofschoon verzoekende partijen beweren dat de situatie in Bulgarije onleefbaar is, verzoeker ruim drie jaar gewacht heeft alvorens elders hulp te zoeken en verzoekster bovendien zeer recent een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije heeft ingediend.

Dat hun dochtertje H.B. blijkens het medisch attest d.d. 3 juli 2019 neergelegd ter terechtzitting, klachten kent zoals onder meer regelmatig huilen, hoofdpijn en slechte nachtrust, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen. Dat deze het gevolg zijn van de gebeurtenissen in Bulgarije zoals vermeld in het medisch attest, staat niet onmiskenbaar vast. Een dergelijk attest geeft immers geen uitsluitel over de ware oorzaak van haar psychologische toestand. Hieruit blijkt evenmin noch tonen verzoekende partijen aan dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Bulgarije geen toegang zouden hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

In zoverre verzoekende partijen de algemene situatie voor vluchtelingen in Bulgarije aanhalen, herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel

risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien hebben verzoekende partijen evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen.”(eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, te weerleggen. Verzoekster dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Bulgarije, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of hierop verder borduren, zoals verzoekster doet, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoekster enkele algemene beweringen opwerpt, noch maakt zij door naar de minderjarige kinderen en haar kwetsbaar profiel te verwijzen in concreto aannemelijk in Bulgarije geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat zij aantoonst dat zij bij de Bulgaarse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en zij in Bulgarije de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Dit is evenmin het geval waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit algemene (landen)informatie en rechtspraak die zij voegt bij het verzoekschrift. Dergelijk informatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, te weerleggen, waar zij echter, net zoals dit eerder in het kader van haar vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoekster voert immers slechts een algemeen betoog geënt op eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is.

Waar verzoekster verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij zijn nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoekster tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen

aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de in casu pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

4.3. Waar verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, wijst de verzoekende partij erop dat zij hier is sedert 2017 en kinderen heeft die hier intussen geïntegreerd zijn. De verzoekende partij vraagt zich ook af of hun verblijfsvergunning actueel nog geldig is en geeft aan dat de situatie in Bulgarije chaotisch was.

In het licht van de vraag zich gesteld door de verzoekende partij ter terechtzitting, meer bepaald of hun verblijfsvergunning actueel nog geldig is en waarbij zij aangeeft dat de situatie in Bulgarije chaotisch was, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond van voormelde beschikking:

"Verzoekster betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat zij actueel nog steeds internationale bescherming geniet met bijhorend verblijfsrecht in Bulgarije en zij zet uiteen dat zij zelf onmogelijk dergelijk onderzoek kan voeren. Zij erkent verder in haar betoog dat zij internationale bescherming kreeg toegekend door de Bulgaarse autoriteiten en geeft aan Bulgarije te hebben verlaten, niet meer te zijn teruggekeerd en in België te verblijven sinds december 2017. Zij voegt hieraan toe dat zij er geen officieel verblijf meer heeft en niet meer in contact staat met de Bulgaarse overheid. Verzoekster voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Bulgaarse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Zij meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Bulgaarse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die zij heeft verkregen en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

De Raad beklemtoont dat verzoekster niet betwist dat haar in Bulgarije internationale bescherming werd toegekend. Er dient hierbij te worden verwezen naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekster laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Bulgarije actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad wijst er verder op dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoekster lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoekster toe om, gelet op het gegeven dat redelijkervijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekster laat na dergelijke bewijzen te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen." (eigen onderlijning).

Ter terechtzitting komt de verzoekende partij aldus opnieuw niet verder dan het op algemene wijze in vraag stellen van de geldigheid van de verblijfsvergunning, waarbij zij voorbijgaat aan hetgeen in dit kader wordt vastgesteld in voormelde gronden van de beschikking, laat staan dat zij erin slaagt de concrete vaststellingen hieromtrent in voormelde beschikking te weerleggen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog betoogt dat zij hier is sedert 2017 en kinderen heeft die hier intussen geïntegreerd zijn, voert de verzoekende partij slechts een algemeen betoog met elementen die hoe dan ook irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en aldus geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen valabele elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS